

A  ı k k a r a

Hayâli, kayalı, hakka dayalı dergi

- Sefil Selimî □ Aslan Avşarbey (Mülkî) □ Tacettin Şimşek □ Tayyib Atmaca
□ M. Nihat Malkoç □ Nurgül Kaynar Yüce □ Halit Yıldırım □ Osman Tekerci
□ Haydar Ali Nacar □ Salman Kapanoğlu □ Ercan Sağlam □ Mehmet Osmanoğlu
□ Hikmet Kızıl □ Erol Koca □ Mustafa İmir □ Celil Çınkır (Delibal)
□ Mehmet Pektaş □ Baki Ayhan

61. Sayı Mart 2023

□ Mehmet Pektaş

Sahte Doktorlar

“Terso bir durum olursa ne yapacağını biliyorsun...” dedi Vidanjör Kağan, camları filmlili siyah arabadan inerken. Permatik Berke arkadaşının koluna yapıştı, hırıltılı sesiyle:

“Anca beraber kanca beraber kanka!” dedi.

Kağan’ın zaten sert duran yüz hatları iyice belirginleşti, güneş gözlüklerinin arkasındaki gözleri iyice kısıldı:

“Her ihtimale karşı birimizin arabada kalması daha doğru olur kanki.” dedi.

Berke şoför kapısını açmaya yeltendi:

“Seni yalnız bırakamam, Kemal Baba’nın ne yapacağı belli olmaz.” dedi.

Kağan’ın yüzünde acı bir gülümseme belirdi:

“Eğer Baba biletimizi keserse benim arkamdan seni de ahirete postalar zaten merak etme.” dedi.

Permatik Berke, bu defa arkadaşına engel olmadı. Vidanjör Kağan, kum deposunun kapısına doğru giderken Berke tedirgin bakışlarla onu takip ediyordu. Kağan, belindeki silahı çıkarıp kameralardan görülecek şekilde havaya kaldırdı. Şifreli şekilde üç defa kapıyı çalıp bir süre bekledi. Gıcırdayarak açılan kapılar, Kağan içeri girdikten sonra tekrar kapandı. Berke’nin tedirginliği daha da artmıştı. Arkadaşını tek başına gönderdiği için çoktan pişman olmuştu bile. Ne pahasına olursa olsun arkadaşının arkasından gitmeyi düşünürken kum ocağının kapıları gıcırdayarak açıldı ve Kağan belirdi. Berke, Kağan’ı sapasağlam görünce hemen arabadan inip ona doğru koştu:

“Ne dedi, Baba?” diye sordu merakla.

Kağan, tedirgin görünüyordu:

“Arabaya binelim, anlatırım.” dedi.

Arabaya bindiklerinde, Kağan yorgun bir sesle: “Baba paraları istiyor.” dedi.

Berke:

“Olanları anlatmadın mı kanka? Soygundan sonra paraları Raptiye Kerem’e teslim ettiğimizi, Raptiye’nin paraları buraya getirmek üzere yola çıktığını, bizimse polisi atlatmak için havaalanına doğru gittiğimizi. Sonra...”

Kağan, elini arkadaşının bacağına koydu:

“Anlattım dostum hepsini anlattım. Gameover Okan’ın Raptiye Kerem’i pusuya düşürdüğünü, şimdi de bizim peşimizde olduğunu, Kerem’in ha-

yatta olup olmadığını bile bilmediğimizi...”

“Peki, Kemal Baba ne dedi, çok severdi Kerem’i?”

Kağan, sinirden dudaklarını ısırıyordu:

“Baba’nın ne kadar acımasız olduğunu bilmez gibi konuşuyorsun Berke. Baba bize 24 saat zaman verdi. Ya parayı alacak ya da...”

Berke olayın ciddiyetini anlamıştı:

“Ya da canımızı diyorsun yani...” dedi.

Kağan:

“Baba, gerekirse Kerem’i mezardan çıkarın yine de öğrenin paranın yerini diyor.”

Berke elini havada salladı:

“Gameover Okan ve adamları şimdi paraları çatır çatır eziyor. Onun elinden paraları almaya çalışmak da intihar etmekten başka bir şey değil. Ha Kemal Baba öldürmüş bizi ha Gameover Okan... İstersen arabayı bir uçuruma süreyim, acı çekmeden ölmüş oluruz.”

Kağan:

“Dostum anlamıyorsun. Para Gameover’ın eli- ne geçmedi. O da paranın peşinde.” dedi.

Berke, sert bir fren yapıp arabayı durdurdu:

“Nasıl yani?”

Kağan:

“Eğer Gameover, parayı almış olsa bizim peşimize düşmezdi.”

Berke iyice aptallaşmıştı:

“Yani?” dedi.

Kağan:

“Raptiye Kerem, Gameover’ın adamlarından kaçarken çantayı bir yere sakladı. Öldüyse bile çantayı onlara vermedi.”

Berke’nin kafasındaki taşlar yeni yeni oturmaya başlamıştı. Biraz düşündü:

“Ne yapacağız şimdi?” diye sordu.

Kağan:

“Kerem’in ölüsünü veya dirisini bulacağız. Gerekirse tüm hastaneleri, tüm mezarlıkları araştıracağız. Başka çaremiz yok.” dedi.

Şehir merkezine doğru gitmek üzere yeniden yola koyuldukları sırada Berke, radyonun sesini açıp kanalların arasında gezinmeye başladı. Uykusuz geçen gecenin ardından gözlerini dinlendirmeye çalışan Kağan, bir anda sıçradı:

“Geri gel, geri!” dedi. Berke, Kağan’ın uyarısıyla bir önceki istasyona geldi, sesi açtı:

“Dün gece çevre yolunda silahlı bir çatışma yaşandı. Kimliği belirsiz kişiler tarafından ateş açılan araçtaki bir şahıs ağır yaralandı. Şehir Hastanesine kaldırılan şahsın hayati tehlikesi devam ediyor. Polis zanlıları yakalamak için geniş çaplı operasyon başlattı.”

Arabadakiler yaralının Raptiye Kerem olduğundan emindiler. Hemen Şehir Hastanesine yö-neldiler.

Berke:

“Nasıl gireceğiz içeri?” diye sordu.

Kağan:

“Önce şu çalıntı arabadan kurtulmamız lazım. Polis, güvenlik kameralarını incelemeye başlamış-tır bile. Hatta parmak izlerimiz bulunmasın diye arabayı hastane çevresindeki gecekondu mahalle-sinde تنها bir sokakta yakıp kaçalım. Sonra has-taneye gidip Kerem’in köylüsüyümüş, akrabasıymış ayağına içeriyi bir yoklayalım. Güvenlikleri atlata-bilirsek ne âlâ. Yoksa başka bir plan düşünürüz.”

Kağan’ın planı Berke’nin aklına yatmıştı. Ara-bayı hastane yakınındaki gecekondu mahallesinde تنها bir sokağa çektiler. Torpidodaki bir torna-vida ile arabanın deposunu delerek ellerindeki su şişesine benzin doldurup arabanının üzerine serptiler. Şişeyi tekrar benzin ile doldurup tornavida ile deldiler, benzini akıtarak sokağın köşesine gelince ateşlediler. Yanan benzin arabaya ulaştığında müt-hiş bir patlama ile araba bir alev topu halinde hava-ya uçtu. İki kafadar arabadan kurtulmuş olmanın sevinciyle hastaneye doğru tabanları yağladılar.

Hastanenin önündeki seyyar bir tezgâhtan al-dıkları şapkaları kafalarına geçirip içeriye girdiler. Güvenlikçilerden ve danışmadan Kerem hakkında bilgi almaya çalıştılar. Onun ağır yaralandığını, acil ameliyata alındığını ve şu an yoğun bakımda olduğunu öğrendiler. Ne kadar dil dökseler de Ke-rem’le görüşmelerine izin verilmedi.

Hastanenin kantinine oturup başka bir plan düşünmeye başladılar. Bu sırada Kağan’ın telefonu çaldı. Arayan Kemal Baba’nın adamlarından Survivor Mert’ti.

Berke ve Kağan bir an için umutlandı. Baba’nın para çantasına ulaştığını düşündüler. Kağan’ın te-telefonu açmasıyla birlikte umutları suya düşmüştü. Mert, tok sesiyle:

“Baba’nın selamı var. 20 saatiniz kaldı.” deyip

telefonu kapattı.

Kağan korkuyla yutkundu:

“Bir şeyler yapmalıyız.”

Berke, belindeki tabancanın kabzasını gösterdi: “Ne dersin basalım mı hastaneyi? Ya herro ya merro!” dedi.

Kağan:

“Saçmalama kanki! Başka bir yol bulmalıyız.” diyerek tersledi arkadaşını.

Berke:

“Biz de yaralansak girerdik Kerem’in yanına ama...” diye söylendi.

Kağan, Berke’ye ters ters baktı:

“O kadar meraklıysan sıkayım bacaklarına.” dedi.

Berke:

“Kanki aklıma bir şey gelmiyor. Ne yapayım?” dedi.

Kağan, bir taraftan etrafı süzüp bir taraftan da bir çözüm bulmaya çalışıyordu. Bir süre sonra:

“Buldum! Gel benimle.” dedi.

Berke, arkadaşının ne düşündüğünü bilmesi de soru sormadan peşine düştü. Hastanenin karşı-sındaki medikal malzeme satan dükkânlardan bi-rine girdiler. İki önlük iki de stetoskop alıp çıktılar.

Berke, Kağan’ın planını anlamıştı:

“Doktor ayağına içeri dalacağız. Kral adam-sın.” dedi.

Vakit kaybetmeden önlükleri giyip stetoskopl-arı da boyunlarına takıp hastaneye yö-neldiler. Acil tarafından girdiklerinden daha önce konuştu-kları güvenlikçilerle de karşılaşmadılar:

Berke:

“Bu kadar kolay olacağını tahmin etmemiş-tim.” dedi.

Kağan:

“Çaktırma, yürü.” diyerek çekiştirdi arkadaş-ını.

Kalabalığın arasında yürürken biri Berke’nin koluna yapıştı, bir başkası ise Kağan’ın... İkisi de şaşkındı:

“Kimsiniz kardeşim.” diye çıkıştı Kağan.

Bu sırada tam karşılarına dikilen birkaç kişiyle burun buruna geldiler.

“Dur bakalım doktor.” dedi bir tanesi.

Kollarına yapışanlardan biri:

“Hastamıza bakmadan nereye?” dedi.

Kağan kolunu kurtarmaya çalıştı:

“Bırakın bizi. Biz doktor...” dedi, gerisini getir-

medi. Az daha “değiliz” diyecekti.

“Biz buranın doktoru değiliz.” diyerek lafı çevirdi.

Birisi:

“Ne demek değiliz! Hastamıza bakacaksınız.” dedi.

Bir başkası:

“Yürü lan!” deyip asıldı.

Bu sırada iki sahte doktorun etrafında küçük bir kalabalık oluşmuştu. Sesler birbirine karıştı. “Doktor!” “Doktor buraya!” “Taeal huna duktur!” “Hekim!” “Doktor biya inca!” “Daktari aje hapa!” “Doktor were vir!”

“Susun!” diye bağırdı Kağan. Bir an sessizlik oldu:

“Bizim branşımız farklı.” der demez.

Tam karşıdaki adam:

“Sen onu külahıma anlat” deyip Kağan’a kafayı patlattı.

Berke, kafa atan adamın yakasına yapıştı. Derken bir anda ortalık karıştı. Hastalar ve hasta yakınları Berke ile Kağan’ı aralarına alıp adamakıllı benzetti. Güvenlikçiler kavgayı ayırdıklarında her ikisi de kendilerinden geçmiş, ceset gibi yatıyordu. Gözlerini açtıklarında kendilerini yoğun bakımda buldular. Vücutları sargılar içerisindeydi.

Aradan yarım saat geçmemişti ki olay görüntü olarak bütün televizyonlarda son dakika haberi olarak veriliyordu.

“Yine doktorlara şiddet! Şehir Hastanesi doktorlarına yapılan saldırıda iki doktor komalık oldu.”

Bu sırada yoğun bakıma kaldırılan Berke’nin telefonu çalmaya başladı. Zorlukla gözlerini aralayan Berke, telefonu açmak için kolunu kıpırdattığında müthiş bir sancıyla kıvranmaya başladı. Telefonunu açacak hali yoktu. Bir müddet sonra telefon da susmuştu. Berke nerede olduğunu anlamaya çalışırken kafasını sola çevirdiğinde Raptiye Kerem’i gördü. Gayriihtiyari gülümseyince kırılan çenesi büyük bir acı verdi. Güldüğüne güleceğine pişman oldu. Sonra kafasını diğer tarafa çevirdiğinde Kağan’ı gördü. Anlaşılır anlaşılmaz bir sesle:

“Planın işe yaradı Kağan, Raptiye’yi bulduk.” dedi.

Kağan, Berke’ye göre biraz daha iyiydi. Hafifçe doğrulup Berke’nin yanındaki yatağa baktı. Raptiye Kerem ile göz göze geldi:

Raptiye güçlükle konuştu:

“Siz ne arıyorsunuz burada?”

Kağan, biraz daha doğruldu:

“Seni arıyoruz. Çanta nerede?” dedi.

Raptiye:

“Hiç sorma soygundan sonra arabaları karıştırdım. Çantayı yanlışlıkla sizin arabanın bagajına koymuşum. Çanta sizin arabada...”

Bu söz üzerine Kağan ve Berke aynı anda:

“Ne!!!” diye bağırdılar ama bu ani refleks onlara müthiş bir sancı ile cevap verdi. İkisi birden inlemeye başladı.

Raptiye güçlükle başını kaldırıp inilti bir sesle sordu:

“Hayırdır, arabayı polise mi kaptırdınız?”

Kağan da acı dolu bir sesle cevap verdi:

“Bizde polise araba yakalatacak göz var mı? Araba polisin eline geçmesin diye yaktık.”

Kerem de boş bulunup:

“Ne yaptınız siz? Baba da bizi yakar!” diye bağırdı.

Bu sırada Kağan’ın telefonu çalmaya başladı. Arayan Kemal Baba’ydı.

Kağan telefonu açar açmaz karşıdan hırıltılı bir ses:

“Ben Kemal, geliyorum.” dedi ve telefonu kapattı.

Kağan telefonu yatağın üzerine bırakıp arkadaşlarına:

“Baba buraya geliyormuş. Yandık.” dedi. Permatik Berke ve Raptiye Kerem ani bir hareketle yataktan fırladıkları gibi yere yüzüstü kapaklandılar. Onları kurtarayım derken Kağan’ın da serum hortumu yerinden çıkmış kolundan kan gelmeye başlamıştı.

İçerdeki gürültüyü duyan hemşireler odaya girdiğinde üçü de kendinden geçmiş bir haldeydi.